

Розкололися літа

Борис Олійник

Провістило журавлиний перелет.
Розтулило спраглі
дзьобики бруньок...
Одягну я по-козирному кашкет
І візьму самій весні
під козирок.

Та й піду я поза лугом,
через гать
Молодим своїм надіям навздогін:
Саме час-пора коня мені сідлать.
Тільки де ж це він завіявся, мій кінь?

По дорозі мене вітер обганя:
Груди – колесом.
А хмари – з-за халяв.
– Гей, – питаю, –
чи не стрів мого коня?
Ніби вчора ще тут попаски гуляв...

Вітер з подиву спинився зоддалік.
Зміряв поглядом, всміхаючись незло:
– Щось ти, – каже, –
чи не спутав день за рік?
Від учора вже... піввіку одгуло!

Вже по коню твому вихолов і шлях.
Навіть ворони його не встерегли...
Він же попаски гуляє у піснях,
Збрую ж рокери для форсу нап'яли.

...Схаменувсв'я: на плечі – осінній лист.
Вже мій вечір проминає сум і сад,
А навстріч йому з-за рогу,
ніби лис,
Підкрадається нечутно листопад.

Потемнілося від холоду воді.
Зарипіло по-старечому весло.
Розкотилися літа, мов жолуді...
А, їй-богу ж, гейби вчора все було.
І коли воно, те вчора, відгуло?
І куди воно, те вчора, відпливло?..